

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

ди петъ години за другоселецъ и не я видѣха вече. Бѣха попаднали на лошъ зетъ. Не я пускаше да прекрачи прага на бащината си къща. Поплакаха си тѣ, полѣха горещи сълзи, па млъкнаха. Бѣше имъ останалъ единъ синъ въ къщата. Него загледаха, за него само мислѣха. Каквото поискаше, даваше му се. Растна той, порастна. Ходи, служи войникъ. Прибра сеи, точно да подхване вече съ яки ржце бащината си работа, хванаха го дяволитѣ, взе, че се зашура въ града. Молѣха го баща му и майка му. Говориха му, какво ли не. Но той хичъ не иска и да ги чуе. Нараме си единъ день торбата и не се видя вече. Плакаха подиръ него старцитѣ. Рониха едри сълзи, но никой ги ни видѣ, ни чу. Отъ този день се заредиха тѣхнитѣ тежки дни. Отъ тогава животътъ имъ омръзна и молитвитѣ имъ къмъ дѣдо Господа станаха по-горещи и зачестиха.

И днесъ баба Злата и дѣдо Цеко се бѣха свили до малката печка въ извехтялата си стая и се бѣха увлѣкли въ споменитѣ си. И когато всичко преживѣно мина презъ главитѣ имъ и стигнаха до постѣпката на най-малкия си синъ, горещи сълзи напълниха очитѣ имъ. — Така ли бива, така ли трѣбваше, — мислѣха си и двамата. — Затова ли му се бѣха радвали тол-

кова много и бѣха треперали надъ него?

На другия день бѣше Коледа. Всички хора щѣха утре да се радватъ на свѣтлитѣ Божи празници. Синоветѣ и дѣщеритѣ на всички щѣха да си бждатъ около тѣхъ. Само баба Злата и дѣдо Цеко щѣха да бждатъ самъ-самички. Тази мжка сега бѣше легнала като тежкъ камъкъ на гърдитѣ имъ, и затова бѣха седнали и двамата и бѣха се умълчали.

Най-сетне старата подстана и рече:

— Господи, какво ли съмъ толкова прегрѣшила, та така лошо ме наказвашъ? Отиде, запали кандилото. А дѣдо Цеко продължаваше да стои все така замисленъ.

— Две години ставатъ вече, — продължи да си дума старицата. Що не дойде поне веднѣжъ да ни види. Той мисли, че ние му се сърдимъ. Какво ще му се сърдимъ. Ако си е намѣрилъ най-сетне тамъ нѣкжде късмета, здраве да му е. Но да ни се обади. Ето, утре е голѣмъ день. Да понаобиколи насамъ, като що правятъ всички млади като него.

Стъмни се. Цѣлото Буково потъна въ мракъ и пушеци. Сега горѣха бѣдницитѣ, затова коминитѣ димѣха нѣкакъ си по-весело, побуйно. По-късно щѣха да трѣгнатъ и коледаритѣ, и селото щѣше да се съживи.